

Arrest

nr. 75 735 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 12 juli 2008 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.2. Op 10 december 2008 werd verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 november 2011 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, die verzoekster op 18 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.07.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[E.G.] [...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.12.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Dat de aangehaalde medische problematiek niet kan worden weerhouden als gegrond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Er werden medische elementen aangehaald voor [E.G.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 19.09.2011 en kwam tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat betrokkene niet lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysiek integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: elementen van duurzame lokale verankering) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Aangezien in de uiteenzetting geformuleerd door de verantwoordelijke van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en Verblijf, Dienst Humanitaire regularisaties dd. 07/11/2011 gesteld wordt dat er een evaluatie zou zijn gebeurd door een arts adviseur op datum van 19/09/2011.

Dat verzoekster echter voor deze evaluatie niet uitgenodigd werd zodanig dat deze arts adviseur zich enkel en alleen kunnen beroepen heeft op de elementen dewelke aangehaald werden in de aanvraag dewelke door verzoekster geformuleerd werd op datum van 12/07/2008 zijnde meer dan drie jaar geleden.

Dat zulks toch niet ernstig kan genoemd worden, namelijk dat er een evaluatie over een medisch dossier gebeurt zonder dat de verantwoordelijke persoon zelf opnieuw voor onderzoek uitgenodigd wordt.

Dat wanneer men verzoekster opnieuw uitgenodigd zou hebben voor onderzoek men zeker tot een andere beslissing zou zijn gekomen;

Dat de Raad van State dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daarvoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op basis van een bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier manifest in strijd met de norm van de draagkrachtige motivering en zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd;”

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de verwerende partij nog antwoordt op de concrete kritiek van verzoekster.

Verzoekster meent dat het niet ernstig kan worden genoemd dat een evaluatie over een medisch dossier gebeurt zonder dat de betrokkene zelf voor onderzoek uitgenodigd wordt.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen juridische grondslag missen en geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

[...]

Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij meent onderzocht te moeten worden door de ambtenaar-geneesheer.

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.” (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoekster steeds de mogelijkheid heeft gehad om bijkomende stukken aangaande haar medische situatie over te maken, doch dit nagelaten heeft.”

3.1.3.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft – zoals verweerder terecht aangeeft – tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het

gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden ongegrond is omdat uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar herkomstland. In dit verband wordt verder verwezen naar de vaststellingen die gedaan werden door een ambtenaar-geneesheer. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Door te betogen dat zij door de ambtenaar-geneesheer niet werd uitgenodigd voor een onderzoek en dat deze ambtenaar-geneesheer zijn advies enkel baseerde op de aangebrachte medische getuigschriften toont verzoekster geen schending van de formele motiveringsplicht aan. Een dergelijke schending wordt evenmin aangetoond door te beweren dat verweerder niet zorgvuldig optrad.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.1.3.2. In de mate dat verzoekster *“de materiële juistheid”* van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing in vraag lijkt te willen stellen en aldus een schending van de materiële motiveringsplicht wil aanvoeren, moet worden gesteld dat de feiten waarop de bestreden beslissing gebaseerd is steun vinden in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

“Aangezien uit het hogervermelde duidelijk gebleken is dat de verantwoordelijke van de Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en Verblijf, Dienst Humanitaire regularisaties zich enkel en alleen gebaseerd hebben op een evaluatie door een arts adviseur dd. 19/09/2011 en dit op basis van gegevens overgemaakt op 12/07/2008 en zonder verzoekster hiervoor opnieuw uit te nodigen om haar actuele medische toestand te bekijken;

dat er dan ook kan gesteld worden dat bij de beslissing een schending werd gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel waardoor het middel gegrond is;

dat immers bij deze evaluatie door een arts adviseur verzoekster had dienen persoonlijk aanwezig te zijn om na te kijken welke haar huidige klachten waren en hierover met geen woord gesproken werd zodanig dat er enkel en alleen rekening gehouden werd met de documenten dewelke indertijd op 12/07/2008 overgemaakt werden en er geen enkele rekening gehouden werd met de huidige medische toestand van verzoekster waarnaar zelfs niet gevraagd werd door de arts adviseur;”

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij verwijst [...] naar haar uiteenzetting betreffende het eerste middel van verzoekster waaruit afdoende blijkt dat geen schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden weerhouden.

Het is integendeel verzoekster die nagelaten heeft om de nodige documenten aangaande haar beweerde actuele aandoening aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid te bezorgen.”

3.2.3. De Raad dient te benadrukken dat het aan de vreemdeling toekomt die verzoekt om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden om aan te tonen dat hij een ernstig gezondheidsprobleem heeft. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, luidt immers als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In voorliggende zaak heeft de door verweerder geconsulteerde ambtenaar-geneesheer, op basis van de door verzoekster aangebrachte attesten, geconcludeerd dat “er geen aanwijzingen zijn van enige pathologie”. Verzoekster weerlegt de correctheid van deze vaststellingen niet. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze of op basis van een incorrecte feitenvinding is tot stand gekomen.

Tevens moet worden geduurd dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid – en niet in de verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer om de vreemdeling te onderzoeken die op medische gronden tot een verblijf gemachtigd wenst te worden (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden louter omdat zij niet werd onderzocht door een ambtenaar-geneesheer. Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren om een medisch advies te kunnen verstrekken. Verzoekster laat verder na toe te lichten waarom zij van mening is dat haar situatie vereiste dat de ambtenaar-geneesheer overging tot een medisch onderzoek en deze zich niet zou kunnen beperken tot het verlenen van een advies op basis van de door haar aangebrachte documenten. Zij toont evenmin aan dat het bestuur niet alle door haar aangebrachte stukken bij de besluitvorming heeft betrokken. Bovendien beschikte verzoekster over de mogelijkheid om bijkomende stukken met betrekking tot haar medische situatie over te maken. Het gegeven dat verzoekster zelf onzorgvuldig optrad en eventueel dienstige gegevens niet ter kennis bracht van verweerder laat niet toe te besluiten dat verweerder in casu de zorgvuldigheidsplicht miskende.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK